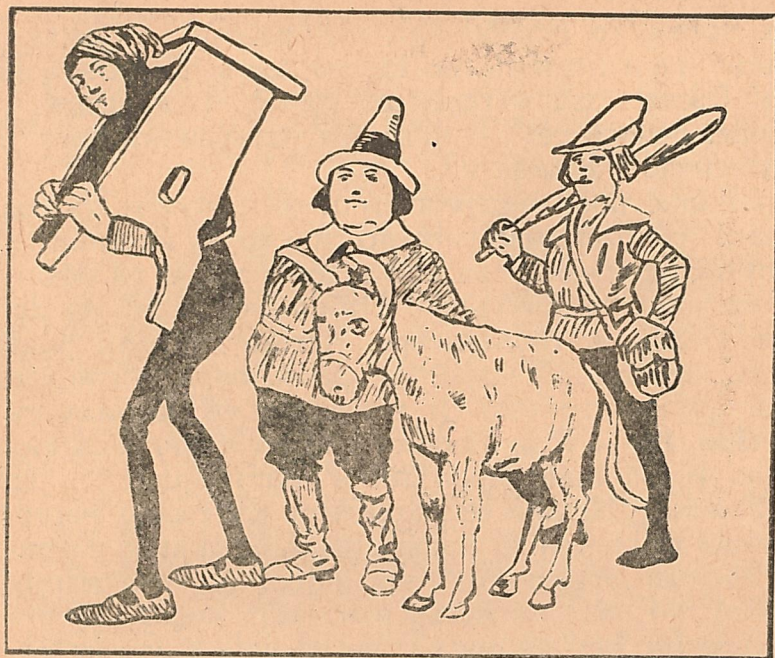

тя веднага се изпълнила съ добри работи. Много се зарадвалъ той и пакъ продължилъ пжтя за у дома си.

Замръкналъ и спрѣлъ въ единъ хотелъ да прѣнощува. Вечерта гостиничаря се чудилъ, защо гостенина не идва да се храни както всичкигѣ. Отишелъ до стаята му и съгледалъ прѣзъ една дупка на вратата какъ Дълганъ се хранилъ съ вкусни ястия на вълшебната трапеза и намислилъ да я открадне. Когато Дълганъ излѣзълъ да се мие на кладенеца, гостиничара влѣзълъ въ стаята му и смѣнилъ вълшебната трапеза съ друга. Дълганъ не заблѣлъзълъ това, заплатилъ си сутринята и си заминалъ.

У дома го посрѣщнали съ радостъ.

— „Защо носишъ тази малка трапеза?“, попиталъ го баща му. Дълганъ отговорилъ, че тя е вълшебна. Всички се събрали да видятъ нейната сила. Дълганъ извикалъ три пжти: „Малка трапезо, сложи се!“, но тя не се сложила. Всички му се изсмѣли и му се скарали че си играе съ измислици.

Подиръ това и срѣдниятъ синъ изучилъ занаята и потеглилъ за чужбина да дири работа. И той се срѣщналъ съ добрия старецъ и работилъ у него нѣколко мѣ-